

گموده معاہد نیادین علوم انسانی اسلامی

مصلحت

www.Ketab.ir

تألیف:

دکتر اصغر انتخاری

دانشیار علوم سیاسی دانشگاه امام صادق

انتشارات دانشگاه امام صادق (ع)

تهران، بزرگراه شهید چمران، پل مدبریت

تلنکس: ۸۸۲۷-۱۴۲

سنندوق پستی: ۱۴۶۵۵ - ۱۵۹

E-mail: isu.press@yahoo.com

دانشگاه امام صادق (ع) فروشگاه اینترنتی: www.ketabesadlq.ir

مصلحت (مجموعه مفاهیم بنیادین علوم انسانی اسلامی) ■ تالیف: دکتر اصغر افتخاری
ناشر: دانشگاه امام صادق (ع) ■ ویراستار ادبی: سجاد عبادی ■ نایابه‌سازی: رضا دیبا
جایزه اول: ۱۳۹۰ ■ قیمت: ۴۰۰۰ ریال ■ تعداد صفحات: ۱۵۰۰ نسخه ■ چاپ و صحافی: زلال کوثر
شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۲۱۴-۱۵۱-۴ ■ همه حقوق محفوظ و متعلق به ناشر است.

سروتسه: افتخاری، اصغر، ۱۳۹۷

عنوان و نام پدیدآور: مصلحت / تالیف اصغر افتخاری.

مشخصات نشر: تهران: دانشگاه امام صادق (ع)، ۱۳۹۰.

مشخصات ظاهری: ۲۰۸ ص.

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۲۱۴-۱۵۱-۴

وضیعت فهرست نویسی: فیبا

یادداشت: بالای عنوان: مجموعه مفاهیم بنیادین علوم انسانی اسلامی

عنوان دیگر: مجموعه مفاهیم بنیادین علوم انسانی اسلامی

موضوع: مصلحت (اصول فقه)

شناسه افزوده: دانشگاه امام صادق(ع)

ردیفه کنگره: ۱۳۹۰/۱۶۱/الف

ردیفه بندی دویوی: ۳۱/۲۹۷

شماره کتابشناسی ملی: ۲۵۸۸۰۷۷

فهرست مطالب

۱۱.....	سخن ناشر
۱۵.....	مقدمه
۱۷.....	فصل اول: کالبد هکافی مفهومی مصلحت
۱۹.....	کلیات
۲۰.....	۱- معنای لغوی
۲۰.....	۲- معنای اصطلاحی
۲۱.....	۳-۱. مصلحت کلامی
۲۲.....	رویکرد اول. مصالح پسینی
۲۲.....	رویکرد دوم. مصالح پیشینی
۲۳.....	رویکرد سوم. ترکیبی
۲۴.....	۳-۲-۱. مصلحت فلسفی
۲۴.....	گروه اول. پیروان «مصالح ذاتی»
۲۵.....	گروه دوم. پیروان «مصالح عرضی»
۲۶.....	۳-۲-۲. مصلحت فقهی
۲۷.....	۳-۲-۳. مکاتب

۱-۳-۱. اعتبار مصالح مرسله	۲۷
۱-۳-۲. عدم اعتبار مصالح مرسله	۳۰
مرور مطالب فصل (اول)	۴۲
فصل دوم: سبک ذهنی مصلحت در فقه سیاسی اهل سنت	۴۵
کلیات	۴۷
۱-۲. تحلیل تاریخی - جامعه‌شناسی	۴۸
الف. منفعت‌گرایی فردی	۴۹
ب. واکرایی اجتماعی	۵۲
ج. قدرت مسحوری سیاسی	۵۶
۲-۱. مکتب خلافت و مصلحت	۵۹
۲-۲-۱. دوره خلفای سه‌گانه و مصلحت قدرت	۵۹
الف. ابویکر و مصلحت حکومت	۶۰
ب. عمر و مصلحت حاکم	۶۲
ج. عثمان و مصلحت قومی	۶۵
۲-۲-۲. دوره بنی امية و بنی عباس و مصلحت سلطنت	۶۶
الف. مکتب شام و نظام سلطنت عربی	۶۷
رکن اول. شمشیر (زورمداری)	۶۷
رکن دوم. دین ابزاری	۶۹
رکن سوم. وراثت و ولایتمهدی	۷۰
ب. مکتب کوفه و نظام سلطنت ایرانی	۷۱
رکن اول. وراثت دینی	۷۱
رکن دوم. تفضل الهی	۷۳
۳-۲. دوره ناسیونالیسم و مصلحت ملی	۷۵
الف. نظریه‌ها	۷۶

یک. سنت گرایان و احیاء نظریه‌ی خلافت	۷۶
دو. نوآندیشان و بازخوانی ملی اسلام	۷۸
رویکرد ۱. ملی گرایان عرفی	۷۸
رویکرد ۲. ملی گرایان مذهبی	۸۲
سه. فرامملی گرایان و اسلام جهانی	۸۳
ب. الگوهای	۸۷
الگوی اول. پادشاهی / سلطنتی	۸۸
الگوی دوم. جمهوریت	۸۹
۲-۳. سرانجام: عرضی گرایی دینی	۹۲
دوره اول. تکوین اصل مصلحت	۹۲
دوره دوم. توسعه مرزهای کاربردی مصلحت	۹۴
حد اول. اندراج مصلحت در اهداف شارع	۹۵
حد دوم. عدم تعارض مصلحت با قرآن کریم	۹۶
حد سوم. عدم تعارض مصلحت با سنت نبی	۹۷
حد چهارم. مصلحت مذکور نباید به از بین رفتن مصلحتی مشابه یا برتر منجر گردد	۹۷
مرور مطالب فصل (دوم)	۹۸
فصل سوم: سپر نحول مصلحت در فقه سیاسی ڈھپع	۱۰۱
کلیات	۱۰۳
۱-۲. عصر حضور	۱۰۳
۱-۱-۲. مصلحت جاهلی در مقابل مصلحت اسلامی	۱۰۴
الف. ارکان مصلحت در گفتمان جاهلی	۱۰۴
رکن اول. منفعت محوری	۱۰۴

۱۰۴	رکن دوم. تعصیب باوری
۱۰۵	رکن سوم. تجاوزگری
۱۰۶	رکن چهارم. تکثیرگرایی
۱۰۷	ب. ارکان مصلحت در گفتمان اسلامی
۱۰۷	رکن اول. مصلحت و توحید
۱۰۷	و رکن دوم. مصلحت و ایمان
۱۰۸	رکن سوم. مصلحت و ولایت
۱۰۸	رکن چهارم. مصلحت و سعادت
۱۰۹	۲-۳. اصول مصلحت
۱۰۹	گزاره اول. مصلحت‌ها دارای اعتبار قطعی هستند
۱۱۰	گزاره دوم؛ مصلحت‌ها جامیع و کامل هستند
۱۱۱	گزاره سوم. مصلحت‌ها ضایعه‌مند هستند
۱۱۴	گزاره چهارم. روش تعیین مصالح «ترکیبی» است
۱۱۸	۳-۲. سده‌های چهارم تا دهم
۱۱۹	۳-۲-۱. محقق کلینی و بعد سلیمانی مصلحت
۱۲۱	۳-۲-۲. شیخ صدوق و بعد ایجابی مصلحت
۱۲۴	۳-۳. سده پنجم هجری قمری
۱۲۴	۳-۳-۱. شیخ مفید و بازنگری در روش مصلحت‌سنگی
۱۲۴	الف. بر جسته‌سازی نقش عقل در روش اجتهاد
۱۲۵	ب. جامع نگری در ماهیت مصلحت
۱۲۷	۳-۳-۲. سید مرتضی و عملیاتی نمودن نظریه مصلحت شیخ مفید
۱۲۹	۳-۴. سده‌های ششم تا دهم هجری قمری
۱۲۹	۳-۴-۱. عصر شیخ طوسی
۱۳۱	۳-۴-۲. عصر پس از شیخ طوسی

نهرست مطالب ۹۰

۳-۵. عصر صفویه	۱۲۲
۳-۵-۱. محقق کرکی و عملیاتی نمودن مصلحت	۱۲۴
۳-۵-۲. وحید بهبهانی و احیاء اصول گرانی	۱۲۵
۳-۶. عصر قاجار	۱۲۷
۳-۶-۱. کاشف الغطاء و مصالح کارکردی	۱۲۸
۳-۶-۲. میرزای قمی و مصالح اضطراری	۱۴۰
۳-۶-۳. ملااحمد نراقی و مصالح واقعی	۱۴۱
رکن ۱. اصل ولایت فقیه و حکومت اسلامی	۱۴۱
رکن ۲. سلطان مقلد و مصالح عامه	۱۴۲
۳-۶-۴. شیخ مرتضی انصاری و مصلحت به مثابه روش	۱۴۲
۳-۶-۵. علامه نائینی و الکوی مشروطه مصلحت سنگی	۱۴۴
۳-۶-۶. شیخ فضل الله نوری و الکوی مشروعه مصلحت سنگی	۱۴۶
مرور مطالب فصل (سوم)	۱۴۸
فصل چهارم: امام خمینی(ره) و کمال دژوهه مصلحت	۱۵۱
کلیات	۱۵۳
۴-۱. ولایت فقیه و مصلحت	۱۵۴
۴-۱-۱. بنیاد فقهی مصالح سیاسی	۱۵۴
رکن اول: علم به قوانین الهی	۱۵۸
رکن دوم: عدالت	۱۵۸
۴-۲. ظهور مصالح سیاسی	۱۶۰
۴-۲-۱. حکومت اسلامی و مصلحت	۱۶۳
۴-۲-۲. شکل حکومت و مصلحت زمانه	۱۶۳
۴-۲-۲-۱. اصول عملی حکومت و مصالح عمومی	۱۶۴
۴-۲-۲-۲. ساختار حکومت و نهادینه‌سازی مصلحت	۱۶۴

۱۶۰	۴-۳. مجمع تشخیص مصلحت نظام
۱۶۶	۴-۳-۱. اولویت روشنی مصلحت
۱۶۶	۴-۳-۲. ضرورت تاریخی مصلحت
۱۷۲	۴-۳-۳. عملکرد مجمع تشخیص مصلحت نظام
۱۷۳	الف. دوره اقدام: حل اختلاف
۱۷۳	ب. دوره ضرورت: وضع قانون
۱۷۴	ج. دوره رجعت: حذف حق قانونگذاری
۱۷۵	د. دوره نکامل: طواحی سیاست‌های کلان (از ۱۳۷۶ تاکنون)
۱۷۵	مرور مطالب فصل (چهارم).
۱۷۷	دزجه‌گیری
۱۸۱	فهرست مراجع و مأخذ
۱۹۳	دماپه‌ها

فهرست نمودارها

نمودار شماره ۱: ساختار مکانیکی گفتمان اجتماعی دین در رویکرد اهل سنت	۳۴
نمودار شماره ۲: تفاسیر سه‌گانه منطقه الفراغ	۴۲
نمودار شماره ۳: مرزهای مفهومی مصلحت در گفتمان اهل سنت	۴۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«الرَّحْمَنُ عَلَمَ الْقُرْآنَ خَلَقَ الْإِنْسَانَ»

(قرآن کریم، سوره مبارکه الرحمن (۵۵). آیات شریفه ۱-۲)

سخن ناشر

این واقعیت که علم ماهیتی توحیدی دارد آموزه‌ای سترگ برگرفته از کلام وحی می‌باشد، آنجا که خداوند متعال، بر «تعلیم» به مثابه «مقامی الوهی» — علّمُ الإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (قرآن کریم، سوره مبارکه العلق (۹۹). آیه شریفه ۵) — و «علم» به مثابه «عطیه‌ای الهی» — وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يَذْكُرَ فِيهَا أَسْمَهُ وَسَعَى فِي خَرَابِهَا أُولَئِنَّكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَاتَمُ الْحِكْمَةِ فِي الدُّنْيَا خِزْنَى وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ (قرآن کریم، سوره مبارکه طه (۲۰). آیه شریفه ۱۱۴) — تأکید ورزیده و بدین ترتیب، افقی تازه را در مسیر علم‌اندوزی مشخص می‌سازد که امروزه با عنوان کلان «علم دینی» از آن تعییر می‌شود.

دانشگاه امام صادق ع حسب رسالت اولیه‌اش، تاکنون تلاش مستمر و گستردگی را در دو حوزه تعلیم و تربیت، جهت عملیاتی نمودن این آرمان اصیل و کاربردی اسلام، به انجام رسانیده که ثمره آن، پرورش نسل تازه‌ای از فارغ‌التحصیلان و انتشار مجموعه‌ای ارزنده از آثار در حوزه علوم انسانی

اسلامی می باشد. با اینحال، باید توجه داشت که عرصه علم و علم آموزی را حدا و اندازه‌ای نیست و تلاش برای توسعه مرزهای دانش در افق اصول هنگاری دین، امری مستمر و بی انتها است.

بر این اساس، معاونت پژوهشی دانشگاه امام صادق (ع) همزمان با عملیاتی نمودن طرح‌های نخستین در زمینه طرح مباحث میان‌رشته‌ای با تأکید بر معارف اسلامی در حوزه علوم انسانی، اقدام به تدوین و اجرای طرح‌های تكمیلی‌ای نمود که سطح عالی‌تری از تولید دانش را در این خصوص دنبال می‌نماید. طرح تحقیق، تولید و انتشار مجموعه «مفاهیم بنیادین علوم انسانی اسلامی»، از جمله پژوهه‌های راهبردی دانشگاه به شمار می‌آید که از نیمه دوم سال ۱۳۸۹ در دستور کار اداره کل پژوهش دانشگاه فرار گرفت و هم‌اکنون تخریبد می‌شود که ثمرات این جهاد علمی را می‌توانیم خدمت اساتید، دانشجویان و محققان ارجمند تقدیم نماییم.

مجموعه «مفاهیم بنیادین علوم انسانی اسلامی»، در پی آن است تا عمدۀ ترین مفاهیم (درون‌دینی و برون‌دینی) را در این حوزه، به بحث، بررسی و تحلیل گذارد؛ و در این خصوص از همیاری تمامی کارشناسان برجسته و آگاه به علوم انسانی اسلامی استقبال به عمل می‌آورد. در این طرح، مفاهیم با تأکید بر اصول دینی و در چارچوب گفتشان «اسلامی» مورد بررسی فرار گرفته و سعی می‌شود تا در قالب الگویی واحد، مبانی و اصول مورد نظر و نحوه کاربست آنها برای مخاطبان تبیین شود.

معاونت پژوهشی دانشگاه امام صادق (ع)، ضمن درخواست از تمامی پژوهشگران متعدد و آگاه برای همکاری با دانشگاه، آمادگی خود را جهت دریافت نقدهای سازنده با هدف ارتقای متون منتشر شده در چاپ‌های

بعدی اعلام می‌دارد. امید آن که شاهد تقویت و گسترش هر چه بیشتر ایده «علم دینی» در آینده نزدیک باشیم.

«أَلَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْخَلَقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ»

(قرآن کریم، سوره مبارکه الاعراف (۷). آیه شریفه ۵۴)

www.Ketab.ir

مقدمه

«وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ لَا إِنَّمَا هُمْ
الْمُفْسِدُونَ وَلَكُنْ لَا يَشْفَعُونَ»

(قرآن کریم، سوره مبارکه النقره (۲). آیات شریفه ۱۱ و ۱۲)

«مصلحت» را باید از آن دسته از مفاهیمی ارزیابی نمود که علی‌رغم اتفاق و اعتبار معنایی و محتوایی اش، در مقام کاربرد عملی مورد سوء برداشت‌های بسیاری واقع شده و در نتیجه شاهد شکل‌گیری جریان‌های فکری متفاوت و حتی معارضی در باب «مصلحت‌ورزی» و - رعایت مصلحت» می‌باشیم. برای مثال در حالی که به گمان برخی به جز از طریق‌شناسایی «مصالح» و ابتدای قدرت بر بنیاد مصلحت نمی‌توان از استقرار و استمرار نظام سیاسی مطلوب سخن گفت؛ عده‌ای دیگر «مصلحت‌سنگی» را نقطه مقابل «التزام به حقایق» ارزیابی نموده، آن را نوعی سیاست مخرب می‌دانند که راه را بر فساد قدرت و زوال نظام سیاسی هموار می‌سازد.

مجادلات فلسفی - زبان‌شناختی از قبیل آنچه آمد - از یک سو - و پرونگ شدن نظریه مصلحت در گفتمان انقلاب اسلامی - از سوی دیگر - که تجلی بارز آن را می‌توان در تاسیس مجمع تشخیص مصلحت نظام ملاحظه نمود؛ پژوهشگر را به آنجا رهنمون شد تا از ارزش نظری -

کاربردی مصلحت در گفتمان اسلامی پرسش نماید. انجام این مهمن بدون توجه به فقه، فلسفه و کلام سیاسی اصولاً میسر نبود و به همین خاطر پژوهشگر با استفاده از منابع معتبر اسلامی سعی نمود تا تصویری جامع و سه بعدی از مصلحت را طراحی و ارایه نماید. اقتضای این تحلیل، طراحی نظریه‌ای جدید برای شناخت مصلحت بود که در کام نخست به انجام رسید. در پی آن - و مستند به نظریه ارایه شده - دو روایت اصلی از مصلحت نزد اهل سنت و تشیع مورد بررسی تطبیقی قرار گرفته است. در پایان نیز اصول و قواعد هر دو از دو روایت مذکور و همچنین اندیشه سیاسی - اجتماعی امام (ره) در خصوص مصلحت آورده شده است.

نگارنده امیدوار است، از این طریق گامی کوچک در راستای تبیین و تشریح قابلیت‌های گفتمان اسلامی برداشته باشد. بدیهی است که چنین نلاش‌هایی حتی اگر از حیث کمی اندک باشد - موضوع «تایید الهی» قرار گرفته (إن شاء الله) و ثمرات معرفتی و کاربردی در خور توجهی خواهد داشت که تقویت بنیادهای «علوم انسانی اسلامی» حداقل آن است. لازم به ذکر است که مبادی پژوهشی اثر حاضر به صورت مسوط در دیگر آثار نویسنده آمده است. بنابراین محققانی که مایل به مطالعه تفصیلی در خصوص مبادی نظری مصلحت در اسلام هستند می‌توانند به کتاب‌های «مصلحت و شریعت» (رمضان البوطی ۱۳۸۴) (که به قلم رمضان البوطی نگاشته شده و توسط نگارنده، ترجمه گردیده است) و «مصلحت و سیاست» (افتخاری ۱۳۸۴) و «انتظام ملی» (افتخاری ۱۳۷۹) مراجعه نمایند.

﴿إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ﴾

(قرآن کریم، سوره مبارکه الاعراف (۷). آیه شریفه ۱۷۰)